

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **T.N.**, zast. Mgr. et Mgr. Markem Čechovským advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4 (původně: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie), v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 14.7.2010, čj. CPR-3518-1/ČJ-2010-9CPR-C220,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 9.8.2010 domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 1.2010, č.j. CPPH-095383/CI-2009-60, kterým byla podle ust. § 46 s odkazem na ustanovení § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), zamítnuta žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území České republiky podána u Inspektorátu cizinecké policie Praha prostřednictvím zmocněného zástupce žalobce (bez přiložené udělené plné moci) dne 01.10.2009, a povolení k dlouhodobému pobytu nebylo uděleno. Rozhodnutí odvolací správního orgánu změnilo výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že žádost žalobce se zamítá podle ustanovení § 46 **odst. 2** s odkazem na ustanovení § 56 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Žalobce namítá, že žádal o vydání víza za účelem strpění pobytu dle § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť si je vědom omezujícího ustanovení § 43 zákona o pobytu cizinců. Dle § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců udělí policie vízum nad devadesát dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, kterému ve vycestování z území brání překážka na jeho vůli nezávislá nebo jsou-li splněny podmínky dle § 179 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Z logického výkladu tohoto ustanovení tedy vyplývá, že i když je případně vydáno závazné stanovisko, že vycestování účastníka řízení je možné, na které primárně odkazuje odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí orgánu první instance, je nutno i nadále zkoumat z hlediska udělení či neudělení víza za účelem strpění dle první části dikce § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zda žalobci ve vycestování nebrání překážka na jeho vůli nezávislá.

Vzhledem k dikci ustanovení § 179 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, respektive dle aktuální aplikační praxe kompetentního správního orgánu vydávajícího závazná stanoviska (OAMP MV), není otázka, zda žalobci nebrání ve vycestování překážka na jeho vůli nezávislá, zohledňována a bylo tedy povinností žalovaného i správního orgánu prvního stupně, aby ji relevantně a v kontextu všech předložených důkazů a jemu známých skutečností zohlednil, což neučinil. Výše uvedený nezákonný postup nemůže zhojit ani argument žalovaného, dle kterého je žalobce veden v evidenci nežádoucích osob z důvodu stále platného správního vyhoštění, neboť ustanovení § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ani ustanovení návazná, vydávání víza za účelem strpění v tomto směru nikterak neomezuji. Jinými slovy správní orgán je povinen vízum za účelem strpění v případě naplnění zákonných požadavků dle § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vydat v případě dosud platného správního vyhoštění. Objektivní fakt, že žalobce skutečně nemůže vycestovat a je tedy nutno aplikovat v jeho případě ustanovení § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, pak vyplývá z následujících, správnímu orgánu známých, skutečností. V řízení bylo prokázáno, že účastník řízení je osobou bez státní příslušnosti, narozenou v Palestině, vedenou jako uprchlík pod záštitou UNRWA (blíže viz. potvrzení, že účastník řízení je evidován jako uprchlík pod záštitou UNRWA). Žalobce disponuje pouze a výhradně cestovní průkazem totožnosti vydaným Českou republikou. Nezávisle na své vůli si účastník řízení nemůže opatřit - jako osoba bez státního občanství - žádný cestovní doklad, o čemž byl žalovaný ze své aplikační praxe zcela prokazatelně informován. Žalobce se dříve pokusil několikrát a na různých místech (určených pro přechod státní hranice) překročit státní hranice (aby respektoval uložené správní vyhoštění), vždy mu však bylo vždy sděleno, že na tento doklad ho do země nevpustí a má se vrátit zpět na území České republiky. Žalobce, jakožto osoba palestinské národnosti, se obrátil na Velvyslanectví státu Palestina s žádostí o vydání cestovního dokladu. Již dne 8.11.2006 však bylo Velvyslanectvím státu Palestina v Praze explicitně potvrzeno, *"že podle platných právních úmluv a smluv v současném státu Palestina není v jeho kompetenci prodlužovat ani vydávat cestovní doklady"*. Výše uvedené skutečnosti byly následně taktéž potvrzeny pracovníky Mezinárodní organizace pro migraci (blíže viz potvrzení Velvyslanectví státu Palestina a opakovaná vyjádření Mezinárodní organizace pro migraci, která jsou součástí spisového materiálu). Žalobce následně oslovil v podstatě všechny kompetentní mezinárodní organizace - Mezinárodní organizací pro migraci (IOM), Vysoký komisariát pro uprchlíky při OSN (UNHCR), Mezinárodní výbor červeného kříže (ICRC) a Agenturu pro pomoc a zaměstnanost palestinských uprchlíků

na Blízkém východě při Organizace spojených národů (UNRWA) - za účelem vydání adekvátního cestovního dokladu, případně nalezení tzv. přijímací země, která by byla ochotna žalobce přijmout na své území. Všechny výše specifikované mezinárodní organizace opakovaně jednoznačně potvrdily, že žalobce je skutečně osobou palestinské národnosti, ovšem bez státního občanství a bez možnosti získat relevantní cestovní pas jakéhokoliv státu. Zcela evidentní snaha žalobce obstarat si cestovní doklad a následně vycestovat z území České republiky vyplývá z rozsáhlé kooperace žadatele s Mezinárodní organizací pro migraci, pobočka Praha. Jak vyplývá z Žádosti o prodloužení lhůty k vycestování vydávaných IOM již postupně několik let, žalobce projevil maximální součinnost při jednání se všemi kompetentními institucemi zainteresovanými na případném řešení otázky cestovního dokladu, resp. vycestování účastníka řízení z území České republiky - Zastupitelský úřad Egyptské arabské republiky s definitivní platností odmítl vydat žalobci národní cestovní doklad, neboť žadatel není občanem Egyptské republiky stejně tak, jako skutečnost, že cestovní doklad nemůže být vydán ani Velvyslanectvím Palestinského státu. Z výše specifikované žádosti taktéž vyplývá aktivní snaha žalobce vycestovat kupříkladu do Malajsie (kde pobývá jeho sestra), která však taktéž nebyla ze strany malajských úřadů akceptována. O faktické nemožnosti žadatele vycestovat pak zcela jednoznačně svědčí i stanovisko Mezinárodní organizace pro migraci, která již ve svém vyjádření ze dne 8.12.2008 explicitně konstatuje, že přes několikaleté úsilí pracovníků organizace i aktivní kooperaci „*IOM není schopna realizovat vycestování pana N. z území České republiky do domovské či třetí země*“ Žalobce dále zmínil jeho komunikaci s pobočkou UNHCR v Londýně, iniciovanou taktéž již v roce 2006, která „*ústí pana Alexandra Dechaluse (pracujícího na pozici Legal Protection Officer) přislíbila vydání cestovního dokladu a přesídlení účastníka řízení do některé ze zemí v nichž probíhají resettlementové programy*“. (blíže viz. kupříkladu žádost o prodloužení lhůty k vycestování vydané IOM dne 30.4. 2007, resp. informace od UNHCR Praha, které je o případu žalobce detailně informováno). Do dnešního dne nebyla žádost vyřízena, respektive není reálné, aby žádost byla kladně vyřízena. Na podporu svých tvrzení žalobce dále doložil zejména potvrzení UNRWA ze dne 9.8.2008, které zcela jednoznačně prokazuje, že žalobce je pod číslem 520185011110441 zapsán na registračním průkazu URNWA jako palestinský uprchlík (viz potvrzení UNRWA ze dne 9.8.2008). V této souvislosti nelze nezmínit, že osobám v podobném postavení jako žalobce, tedy osobám palestinské národnosti, bez státního občanství s uloženým vyhoštěním, jsou správním orgánem víza za účelem strpění vydávána. Správní orgán by měl být o aplikační praxi adekvátně informován a postupovat ve správním řízení v korelaci s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. Dále žalobce odkázal na Úmluvu o právním postavení osob bez státního občanství z roku 1954 (Listina o přístupu České republiky k Úmluvě, podepsaná prezidentem republiky dne 17. května 2004, byla uložena u depozitáře Úmluvy dne 19. července 2004), která ve svých člancích 25 a 31 taktéž implicitně apeluje na smluvní strany, aby správní orgány osobám bez státního občanství vycházely ve věci správního vyhoštění vstříc, resp. aby mu poskytly právní pomoc, která by jinak měla být realizována orgány země původu, tak z platného práva Evropských společenství, které ukládá členským státům speciální přístup k osobám palestinské národnosti pobývajících na území členského státu Evropské unie. I z hlediska mezinárodněprávních závazků České republiky je tedy jednoznačně za rozhodnutí korelující s veřejným zájmem nutno považovat jediné rozhodnutí, že vycestování žalobce není možné.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě zrekapituloval průběh řízení a jednotlivým žalobním námitkám odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, v němž se vypořádal s odvolacími námitkami, které byly v zásadě shodné s žalobními, zejména poukázal na znění ust. § 56 odst. 1 písm. c) a § 46 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, z nichž jednoznačně vyplývá, že v případě, že je zjištěno, že žadatel je evidován v ENO, jako tomu bylo i v případě žalobce, správní orgán nemůže žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem strpění vyhovět. Současně uvedl, že nebyl povinen zkoumat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

Žalobce repliku k vyjádření žalovaného nepodal.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Žalobce podal dne 1.10.2009 u správního orgánu I. stupně žádost k dlouhodobému pobytu za účelem strpění na území České republiky podle § 43 zákona č. 326/1999 Sb. Žádost doplnil podáním ze dne 6.10.2009, v němž uvedl, že mu bylo uděleno vízum za účelem strpění pobytu, že pobývá na území ČR více než rok a trvají důvody pro které bylo vízum uděleno.

Při posouzení žádosti správní orgán I. stupně provedl šetření v dostupných informačních systémech, které policie ve smyslu ustanovení § 158 zákona č. 326/1999 Sb., při výkonu státní správy provozuje a zjistil, že žalobci bylo dne 3.9.2005 vydáno pod č.j. SCPP-30B/PL-21-2005 Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké a pohraniční policie Plzeň, Referátem cizinecké a pohraniční policie Železná Ruda (dnes Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorát cizinecké policie Domažlice) rozhodnutí, kterým mu bylo dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 7 zákona č. 326/1999 Sb. uloženo správní vyhoštění z území České republiky. Doba, po kterou nelze účastníkovi řízení umožnit vstup na území, byla stanovena na 5 let. Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 9.9.2005. Vzhledem k pravomocnému rozhodnutí o správním vyhoštění byl žalobce dle ust. § 154 odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., označen za nežádoucí osobu a zařazen do evidence nežádoucích osob (dále jen „ENO“).

Správní orgán I. stupně účastníkovi řízení umožnil v souladu s ustanovením § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, k jejich obsahu, ke způsobu zjištění a navrhopat jejich doplnění.

Dne 30.12.2009 doložil žalobce správnímu I. stupně vyjádření pana V.V. z Mezinárodní organizace pro migraci (dále jen „MOM“) ze dne 22.12.2009 ve věci možnosti získání cestovního dokladu a rozsudek Městského soudu v Praze pod č.j. 7 Ca 233/2008-53 ze dne 2.9.2009, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 14.8.2008 pod

č.j. MV-61960-3/0AM-2008. Dále dne 28.1.2010 žalobce správnímu orgánu I. stupně vyjádření pana V.V. z IOM ze dne 27.1.2010 k možnosti vycestování a dále potvrzení vydané Velvyslanectvím státu Palestina dne 27.1.2010 ve kterém je uvedeno, že není v jeho kompetenci prodlužovat ani vydávat cestovní doklady.

Dne 29.1.2010 pod č.j. CPPH-095383/CI-2009-60 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, jímž byla žádost žalobce zamítnuta. Z odůvodnění vyplývá, že správní orgán své rozhodnutí opřel o závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky ze dne 24.10.2007 vydaného ve smyslu ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého je vycestování žalobce z území České republiky možné. Protože o podané žádosti rozhodoval správní orgán dle § 46 s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neposuzoval přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života cizince. Dopad do rodinného a soukromého života byl posuzován v řízení o správním vyhoštění. Rozhodnutí bylo doručeno zmocněnému zástupci účastníka řízení panu Mgr. Marku Sedlákoví dne 2.2.2010.

Dne 15.2.2010 podal žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně prostřednictvím pana Mgr. Marka Čechovského odvolání. V odvolání žalobce uvedl, že správní orgán I. stupně vydal nezákonné rozhodnutí. Nezákonnost spatřuje v tom, že správní orgán I. stupně řádně nezkoumal důvody žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území. Namítá, že vzhledem k tomu, že si nemůže nezávisle na své vůli opatřit žádný cestovní doklad a tudíž vycestovat, je nutné v jeho případě aplikovat ustanovení § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Uvedl, že v rámci svého pobytu na území již oslovil Velvyslanectví státu Palestina, IOM, Vysoký komisariát pro uprchlíky při OSN, Mezinárodní výbor červeného kříže, atd. - viz odvolání - a všechny tyto organizace potvrdily, že účastník řízení je skutečně osobou palestinské národnosti, ovšem bez státního občanství a bez možnosti získat relevantní cestovní pas jakéhokoliv státu. Dále odkazuje na vyjádření pana V.V. z IOM ze dne 22.12.2009 ve věci možnosti získání cestovního dokladu a vyjádření ze dne 27.1.2010 k možnosti vycestování. Je toho názoru, že z hlediska mezinárodněprávních závazků České republiky je tedy jednoznačně za rozhodnutí korelující s veřejným zájmem nutno považovat jediné rozhodnutí, že vycestování žalobce není možné a z tohoto důvodu, bez ohledu na skutečnost, že je evidován v evidenci nežádoucích osob, mu pobyt na území podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. udělit. Žádá, aby odvolací správní orgán napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušil a sám rozhodl tak, že se vízum za účelem strpění účastníku řízení uděluje.

Dne 25.6.2010 účastník řízení doložil odvolacímu správnímu orgánu kopii dopisu ministra vnitra Ing. Martina Peciny, č.j. MV-57238-2/0AM-2010 ze dne 10.6.2010, ve kterém je uvedeno, že otázky ohledně možnosti či nemožnosti vycestování po technické stránce spadá čistě do působnosti cizinecké policie, která není nikterak vázána závazným stanoviskem odboru azylové a migrační politiky a dále, že nebyly shledány důvody k zahájení přezkumného řízení závazného stanoviska k možnosti vycestování vydaným Ministerstvem vnitra ČR, odborem azylové a migrační politiky dne 18.12.2009 (Ev.č. ZS 12843).

Odvolací správní orgán vydal žalobou napadené rozhodnutí, v němž změnil

výrokovou část rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., neboť správní orgán sice rozhodl podle ustanovení § 46 s odkazem na ustanovení § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., ale v případě žalobce bylo na místě použití ustanovení § 46 odst. 2 s odkazem na ustanovení § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. vztahující se přímo k žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území podané podle § 43 zákona č. 326/1999 Sb. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný k žádosti žalobce uvedl, že samotné předložení zákonem stanovených náležitostí nemá automatický za následek kladné rozhodnutí ve věci. Pokud správní orgán rozhodující o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území České republiky zjistí skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec nesplňuje některou z podmínek pro udělení požadovaného povolení k dlouhodobému pobytu, je povinen rozhodnout o zamítnutí takové žádosti. V ustanovení § 46 odst. 2 s odkazem na ustanovení § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. je jednoznačně stanoveno, za jakých okolností nelze žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území podané podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., vyhovět. Správním orgánem I. stupně byla zjištěna skutečnost, že je účastník řízení evidován v ENO. Skutečnost, že účastník řízení byl v době podání žádosti a rozhodnutí ve věci podané žádosti evidován v ENO byla správním orgánem I. stupně dostatečně prošetřena a prokázána. Odvolací správní orgán v rámci odvolacího řízení provedl šetření v dostupných informačních systémech, které policie ve smyslu ustanovení § 158 zákona č. 326/1999 Sb., při výkonu státní správy provozuje, za účelem zjištění skutečného stavu věci a musí konstatovat, že záznam v ENO je i nadále platný. Odvolací správní orgán nebyl povinen zkoumat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Přiměřenost dopadu rozhodnutí do účastníkovy života se v tomto případě neposuzuje.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

S ohledem na to, že podle novely zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 427/2010 Sb., přešla s účinností od 1. 1. 2011 působnost ve věcech povolování pobytu cizinců na Ministerstvo vnitra, jednal soud nadále podle § 69 s. ř. s. jako s účastníkem řízení s Ministerstvem vnitra, resp. s Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, která je odvolacím orgánem.

Podle ust. 33 odst. 1 písm. a) Policie udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, kterému ve vycestování z území brání překážka na jeho vůli nezávislá nebo jsou-li splněny podmínky podle § 179 odst. 5.

Podle ust. § 179 odst. 5 zákona o pobytu cizinců: „V případě podle odstavce 3 nebo 4 se umožní cizinci vyhledat si nejdéle do 60 dnů přijetí v jiném státě. Pokud cizinec doloží, že přijetí v jiném státě nezískal, umožní mu policie podat žádost o udělení víza [§ 33 odst. 1 písm. a)].“

Podle ust. § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: Žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 1 rok a trvá-li stejný účel pobytu.

Podle § 43 povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území uděluje policie na žádost cizince, kterému bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33, pokud pobyt cizince na území bude delší než 1 rok a trvají-li důvody, pro které bylo toto vízum uděleno.

Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, **§ 56**, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů.

Podle § 46 odst. 2 zákona o pobytu cizinců: „Pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území z důvodu uvedeného v § 33 odst. 1 písm. a) **platí obdobně § 56 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů.**“

Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. vízum policie nebo zastupitelský úřad cizinci **neudělí, jestliže je evidován v evidenci nežádoucích osob.**

U uvedeného vyplývá, že podle ustanovení § 46 odst.1 zákona č.326/1999 Sb., platí ustanovení § 56 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů obdobně i pro povolení k dlouhodobému pobytu.“

V úvodu žaloby žalobce tvrdil, že žádal o vydání víza za účelem strpění pobytu dle § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť si byl vědom omezujícího ustanovení § 43 zákona o pobytu cizinců, v té souvislosti vytýká žalovanému, že s žádostí nenaložil ve smyslu tohoto ustanovení, které odkazuje na § 179 odst. 5 dopadající na tehdy aktuální situaci žalobce - nemožnost vycestovat.

Soud uvedené tvrzení přezkoumal a je nucen konstatovat, že se nezakládá na pravdě neboť, jak je uvedeno v žádosti žalobce podané dne 1.10.2010, žalobce podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění „**Dle ust. § 43**“, jak výslovně v žádosti uvedl. Žádost dle § 43 podával za situace, kdy měl vydané vízum dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

V doplnění žádosti doručeném správnímu orgánu dne 6.10.2010, žalobce zopakoval, že žádá „o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu podle § 43“, dále popisoval svou situaci a uvedl, že nyní pobývá na území v rámci víza nad 90 dnů za účelem strpění pobytu, neboť mu v současné době vycestování brání ta překážka, že je bez státního občanství, byť má cestovní pas vydaný ČR nemůže vycestovat. Nebo-li uvedl skutečnosti, které nejsou pro vydání rozhodnutí o žádosti dle § 43 rozhodné. Skutečnost, že žalobce nemůže vycestovat byla reflektována ve vydaném povolení - vízum nad 90 dnů za účelem strpění pobytu § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Z díkce ust. § 43 vyplývá, že povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území udělí policie v případě cizince, kterému bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33, pokud pobyt cizince na území bude delší než 1 rok a trvají-li důvody, pro které bylo toto vízum uděleno. To je ale pouze jedna z podmínek kladného vyřízení žádosti, neboť současně vyhovění žádosti povolení k

dlouhodobému pobytu za účelem strpění nesmí bránit podmínka uvedená v ust. § 56, který se dle § 46 odst. 1 vztahuje i na pro povolení k dlouhodobému pobytu platí. V ust. § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., se uvádí, že vízum policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže je evidován v evidenci nežádoucích osob. Skutečnost, že žalobce je evidován v evidenci nežádoucích osob není mezi účastníky sporná. Z uvedeného vyplývá, že policie nemůže zvažovat žádné další okolnosti, které žalobce v doplnění žádosti ze dne 6.10.2010 (a také v žalobě) uvedl, jako jsou problémy žalobce při vyřizování cestovních dokladů. V tomto smyslu se s obdobnou námitkou vznesenou v odvolání vypořádal i odvolací správní orgán.

Skutečnost, že žalobce nemůže získat občanství není zákonným důvodem, proč by mělo být žalobci na území ČR vydáváno povolení k dlouhodobému pobytu. Jak vyplývá z rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14.8.2008, čj. MV -61960-3/OAM-2008, bylo žalobci dne 30.9.2005 uloženo správní vyhoštění za opakované porušování právních předpisů a překročení státní hranice mimo hraniční přechod, když vstoupil na území na falešný cestovní doklad (rozsudek zdejšího soudu 7 Ca 233/2008-53 ze dne 2.9.2009- součást správního spisu). Z uvedeného má soud za to, že nynější situace, v níž se žalobce nachází (např. neúspěšné žádosti o udělení občanství) je výsledkem jeho předchozího jednání, kterému nemůže být poskytována ochrana ze strany České republiky prostřednictvím povolení dlouhodobého pobytu.

Soudu nezbyvá, než konstatovat, že žalovaný rozhodl v souladu se zákonem o pobytu cizinců, neboť dle § 46 odst. 2 s odkazem na ustanovení § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. je jednoznačně vyplývá, že samotné předložení zákonem stanovených náležitostí nemá automatický za následek kladné rozhodnutí ve věci, jestliže správní orgán rozhodující o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území České republiky zjistí skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec nesplňuje některou z podmínek pro udělení požadovaného povolení k dlouhodobému pobytu, je povinen rozhodnout o zamítnutí takové žádosti. Správním orgánem I. stupně byla zjištěna skutečnost, že je účastník řízení evidován v ENO, a tato skutečnost není žalobcem činěna spornou, žalovaný záznam v průběhu odvolacího řízení prošetřil a konstatoval, že záznam v ENO je i nadále platný. Soud musí přisvědčit i závěru žalovaného, že odvolací správní orgán nebyl povinen zkoumat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení, neboť přiměřenost dopadu rozhodnutí do účastníkovy života se v tomto případě této žádosti neposuzuje.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. října 2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu